

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec nie przyjmując przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do transpozycji dyrektywy 2002/30/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty lub, w każdym razie, nie informując o tym Komisji, uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu oraz tej dyrektywy.
2. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 28 września 2003 r.

(¹) Dz.U. L 85, str. 40

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie T-141/01 Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis w dniu 8 kwietnia 2005 r.

(Sprawa C-162/05 P)

(2005/C 143/42)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 8 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie T-141/01 Entorn, Societat Limitada Enginyeria i Serveis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uznanie za zasadnych zarzutów wnoszącej odwołanie i o uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 stycznia 2005 r. (sprawa T-141/01), oddalającego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(1999)534 z dnia 4 marca 1999 r., oraz
2. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty na jego poparcie:

1. Naruszenie procedury poprzez niedopuszczenie przez Sąd Pierwszej Instancji określonych dowodów wnoszącej odwołanie — które w okolicznościach niniejszej sprawy uznała ona za decydujące — bez umożliwienia skarżącej zwrócenia się do Sądu w trakcie postępowania o usunięcie tych naruszeń, co poważnie naruszyło jej interesy i uniemożliwiło jej właściwe wykonywanie prawa do obrony — pkt 132 i 138 wyroku.
2. Naruszenie ogólnej zasady domniemania niewinności. Oczywiście błędne, a w niektórych wypadkach bezpodstawne ustalenie, ocena i interpretacja stanu faktycznego dokonana przez Sąd Pierwszej Instancji, doprowadziły do tego, iż uzasadniając wyrok Sąd w oczywisty sposób naruszył ogólną zasadą prawa dotyczącą domniemania niewinności, z której każdy korzysta do czasu wydania przeciwko niemu prawomocnego wyroku skazującego w postępowaniu karnym.
3. Dokonanie przez Sąd Pierwszej Instancji błędnej kwalifikacji prawnej wnoszącej odwołanie jako jednostki zobowiązanej do zwrotu pomocy przyznanej na projekt Zumaque na podstawie art. 24 rozporządzenia (EWG) 4253/88 i decyzji o wstrzymaniu. Twierdzi ona, iż Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo kwalifikując spółkę Entorn, Societat Limitada, Enginyeria i Serveis — wnoszącą odwołanie — jako jednostkę zobowiązaną do zwrotu otrzymanej pomocy na podstawie decyzji Komisji C(1999)534 z dnia 4 marca 1999 r.